

t. j. pro případy, v nichž se mu ukládá některý z kárných trestů uvedených v § 6 a) — c) zák. čís. 46/1868 —, neobsahuje tento zákon — rovněž jako mu přizpůsobený § 149/2 služ. pragm. — ustanovení, podle něhož by bylo snad lze zadržené částky v celém rozsahu aneb z části odsouzenému vrátiti.

Snaží-li se stížnost z odst. 2 (nyňi 1) § 32 zák. 46/1868 vyvozovati opak, nelze jí přisvědčiti, neboť tento odstavec jen upravuje způsob, jakým má býti naloženo se zadržеныmi částkami, neobsahuje však ustanovení, z jehož doslovu by bylo vyčísti, že by snad případný přebytek mohl býti obviněnému vrácen. K tomu se připomíná, že výjimečné předpisy posledního odstavce § 32 sluší právě, poněvadž jde o výjimky, přísně vykládati a nelze proto z nich nic vyvozovati ve prospěch dotčeného soudce ve příčině významu předchozího odstavce § 32.

Při tom třeba si též uvědomiti, že důvodem opatření § 32 soudc. kár. zákona (§ 146 služ. pragm.) nejsou prostě jen úvahy fiskální, t. j., aby jaksi již předem zajištěny byly náklady kárného řízení a větší náklady substituce, nýbrž přece zcela zřejmě i úvaha další, že soudcovský úředník, který svým zaviněním nekoná službu, nemá pobíratí plný plat.

Čís. 198 dis.

Má-li obstáti usnesení o tom, že není důvodu ku kárnému stíhání advokáta, musí přesvědčivě dolíčiti, že a proč je vyloučeno podezření jakéhokoliv porušení povinnosti advokátovy dle § 9 neb 10 adv. ř.

Advokát nesmí nevěcně zlehčovati soudcovská rozhodnutí, zástupce odpůrce nebo soudce.

Nesnáší se se ctí a vážností stavu, by advokát proto, že soud nesusouhlasil s jeho právníckými názory, vyličoval rozhodnutí jako křivdu, zavazující k náhradě ať právně nebo jinak.

(Rozh. ze dne 14. května 1934, Ds I 53/33.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl stížnosti zástupce komory do usnesení kárné rady pro advokáty a kandidáty advokacie v Čechách ze dne 16. října 1933, jímž bylo usneseno, že není příčiny ke kárnému jednání proti Dr. Františku S-ovi, a změnil napadené usnesení tak, že je důvod ke kárnému řízení proti Dr. Františku S-ovi pro uveřejnění článku: Zajímavý »koňský« spor v časopise Č. a. ročník XVIII čís. 1 a 2.

O d ů v o d n ě n í :

Má-li obstáti usnesení, že není důvodu ke kárnému stíhání, musí přesvědčivě dolíčiti, že a proč je vyloučeno podezření jakéhokoliv porušení povinnosti advokátovy podle § 9 nebo 10 adv. ř. To se může

státí tím, že se dolíčí nedostatek skutkové podstaty kárného činu v tom, co je inkriminováno, nebo že podle zjištěné podstaty skutkové jsou dány vyvíňující důvody, nebo že je provedeným vyšetřováním buď vyvráceno podezření nebo ho není pro nedostatek důkazu pachatelství. Pokud nejsou splněny tyto předpoklady, nelze říci, že není příčiny ke kárnému stíhání.

Podrobí-li se usnesení kárné rady přezkumu z těchto hledisk, není opodstatněno. Kárná rada neshledala v uveřejnění ani porušení povolání ani zlehčení cti a vážnosti stavu. Prvou kvalifikaci vyloučila proto, že v době kdy Dr. S. článek uveřejnil, nebyl již zástupcem strany, protože spor byl pravoplatně skončen a není prokázáno, že uveřejnil článek z příkazu mandantky.

Toto odůvodnění však není v souhlase s vlastním zodpovídáním Dr. S-ě, ani s obsahem samého článku. V samém článku snažil se obviněný dolíčiti, že jeho straně bylo ukřivděno a výslovně uváděl, že nekoná (když uveřejňuje článek) než jen s v o u p o v i n n o s t, je-li p o v i n n o s t í a d v o k á t a zastupovati stranu podle zákona a hájiti jejich práv bedlivě, věrně a svědomitě proti každému. V prvním svém vyjádření ze dne 20. února 1933 na advokátní komoru vytkl Dr. S. jako účel článku, že bylo jeho povinností hájiti a zastupovati stranu věrně a poctivě. Sám obviněný tedy stojí na stanovisku, že vystupoval jako zástupce svých mandantů. Při tom setrval i ve svém vyjádření ze dne 18. června 1933 na kárnou radu bráně se tím, že se dovolával § 9 adv. ř. a že bylo jeho stavovskou povinností to, co uveřejnil. Podle toho chtěl obviněný oním článkem hájiti právo své strany a odčinití domnělou křivdu. K tomu směřuje zejména zakončení jeho článku, kde uvádí, že on sám aspoň odčinil křivdu, neúčtoval své klientce útraty, ani si nenechal hraditi hotová vydání a apostrofuje nejvyšší soud otázkou, jak on odčiní křivdu. Také předpoklad, že Dr. S. nevystupoval jako zástupce strany proto, že byl spor skončen, není případný. To o sobě nebrání advokátu, by v zastoupení strany nehájil práva své strany ještě dále a jinak než sporem proti odpůrci, byť i cesta advokátem nastoupená nemusila vésti k cíli. Není proto napadeným usnesením vyvráceno, že nešlo o porušení povinnosti povolání překročením mezi § 9 adv. ř. proti zástupci odpůrcovu a soudu.

V napadeném usnesení dále není dolíčeno, proč závadný článek neobsahuje nic, co by bylo v rozporu se ctí a vážností stavu. Napadené usnesení nemá pro tento závěr dostatečné důvody. K udržení vážnosti advokátského stavu zajisté nepřispívají nevěcné útoky advokáta na soudy, na soudní rozhodnutí nebo na odpůrce advokátova. Má-li býti stav advokátský považován za pomocníka soudu v hledání práva a pravdy, jak to plyne z četných ustanovení advokátského řádu i kárného statutu, nesmí nevěcně zlehčovati soudcovská rozhodnutí, zástupce odpůrce nebo soudce. Nesnáší se se ctí a vážností stavu, by advokát proto, že soud nesouhlasil s jeho právními názory, vyličoval rozhodnutí jako křivdu, zavazující k náhradě ať právně nebo jinak. Kritika soudních rozhodnutí v právnických časopisech může býti vítána jako

pomůcka pro správný výklad zákona pro správné jeho užití na konkrétní případ, když vědeckými a právníckými vývody, tedy lege artis, se snaží ukázati, proč rozhodnutí nehoví právu nebo neužilo zákona správně. Kritika formou zahrocenou proti soudu bez právnícky vědeckých důvodů jistě tomuto stanovisku nehoví.

Kárná rada přes to, že nepovažuje dikci za vhodnou, neshledává v obsahu článku Dr. S-ě toho smyslu, že imputoval zástupci odpůrcovu hromadění žalob za účelem většího zisku, a nemohla dospěti k přesvědčení, že kritika Dr. S-ě c o d o f o r m y vybočila v té míře z mezí přípustné kritiky, by byl za ně Dr. S. dále zodpověden. Tyto důvody bez bližšího rozboru, proč nebyl shledán závadný smysl a proč není forma závadná, nestačí k vyloučení podezření, že může jíti o kárný přečin ať zlehčení cti a vážnosti advokátského stavu nebo porušení povinnosti povolání.

Presidium nejvyššího soudu pozastavilo se již nad slovem »koňský« v nadpisu článku „Zajímavý »koňský« spor“ i nad vývody, že spor teprve po více jak půldruhém roce byl vyřízen a že rozhodnutí nejvyššího soudu vede k dalším logickým dedukcím: »Bylo štěstím nebo škodou, jak se to vezme, že vedle manželů F. B. a M. B. nebyli spoluvlastníky jejich statku, na př. tatínek nebo maminka, dědeček nebo babička, nebo strýček nebo tetička. Tu podle rozhodnutí nejvyššího soudu by je musil potkati stejný osud. Mohlo být podáno několik žalob, práce byla by nejdéle na 5 let zajištěna, spory by se pak vlekly jako tasemnice.«

Napadené usnesení se nevyjadřuje o tom, proč shledává tyto vývody věcnými a proč v nich nevidí vybočení z mezí § 9 a 10 adv. ř. Dále bylo presidiem nejvyššího soudu pozastaveno, že Dr. S., snaže se dolíčiti nesprávnost toho, že byli soudem spoluchovatelé koně uznáni povinnými k náhradě každý z polovice a připuštěna žaloba o polovici k náhradě proti každému z nich jednotlivě, hájí názor, že z důvodů solidarity závazku nelze žalovat i jen některého ze solidárně zavazovaných spoludlužníků a že pasivně jsou legitimováni jenom všichni dohromady, a končí, obraceje se proti opačnému názoru nejvyššího soudu, takto: »K tomuto n e m o ž n é m u názoru dal právní sankci nejvyšší soud. Říká-li se summum ius, summa injuria, je n e o d p u s t i t e l n o u chybou, které se dopustil P. S. (patrně odpůrce nebo jeho právní zástupce), čehož nese neblahé následky M. B. tím, že byla odsouzena nahraditi útraty, na něž si musela vypůjčiti. Já, abych aspoň částečně sanoval křivdu, neúčtoval jsem útraty procesní, ba nedal si hradit ani hotová vydání; jak to odčiní i nejvyšší soud?«

Napadené usnesení samo nijak nevyvrací, proč výraz »koňský« v nadpisu článku nemá smysl zlehčiti rozhodnutí nebo proč je věcnou kritikou, proč není závady proti výtce soudci a odpůrci, že soudce poradil odpůrci k omezení žaloby, když sám Dr. S. ve své obhajobě je pokládá za zaskočení. Napadené usnesení nerozbírá, proč smysl a tendence článku je jen věcnou kritikou, a ne znevažováním počínání soudcova, advokátova a rozhodnutí nejvyššího soudu, ježto neuvedlo vůbec bližších důvodů pro své stanovisko. Zůstalo neuváženo ze samého zod-

povídání Dr. S-ě, že se pokládal postupem soudce a odpůrce za zaskočená, nebylo uváženo dále, zda a pokud lze ze článku čerpatí dojem, že mělo býti naznačeno, že odpůrcovu advokátovi šlo o útraty, když zažaloval zvláště druhou žalobou proti spoludlužníku druhou polovíci náhrady škody. Nebylo uvažováno, zda nejvyššímu soudu měla být učiněna výtku tím, že rozhodl teprve po půldruhém roce a že jeho názor je nemožný, zejména když se Dr. S. táže, jak nejvyšší soud odčiní křivdu.

Protože tedy napadené usnesení neuvádí důvody, proč neshledalo překročení dovolené kritiky, proč vývody Dr. S-ě považuje za věcné a ne za znevažující soudce, odpůrcova advokáta a rozhodnutí nejvyššího soudu, není rozptýleno podezření, že závadným článkem Dr. S. opustil meze, jež vyžaduje vážnost stavu a jeho povolání.

Čís. 199 dis.

Je sice povinností advokátovou, by háje stranu proti nároku jiného advokáta, posuzoval oprávněnost i výši nároku a použil k tomu bez obalu všech věcných důvodů; nesmí však sáhnouti k osobnímu snižování odpůrce advokáta a jeho práce.

Při střetu povinností hájiti klienta s ohledem na kolegu advokáta nesmí tento ohled jíti tak daleko, by bylo advokátovi bráněno, by neužil důvodů, které slouží k osvětlení věci, ba i ke kritice práce advokáta odpůrce; naopak nesrovnávalo by se ani s § 9 adv. ř. ani se ctí a vážností stavu, kdyby advokát ve sporu vlastní strany proti jinému advokátovi opomenul z důvodů stavovských obranné prostředky, jež jsou okolnostmi odůvodněny.

Mělo-li odvolání obviněného z výroku o vině částečně úspěch, nese náklady na řízení odvolací; k rozdělení povinnosti k náhradě útrat v první stolici není však důvodu, nevznikly-li pro jednotlivé části obvinění zvláštní útraty.

(Rozh. ze dne 14. května 1934, Ds II 1/34.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie jednak zamítl, jednak vyhověl odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 2. prosince 1933 s tím, že obviněný neponese případné náklady na kárné řízení odvolací.

Důvody:

Kárná rada shledala přečin ve výroku uvedený v těchto vývodech žalobní odpovědi obviněného: 1. že obviněný označil tvrzení Dr. Leopolda F-a, že došlo ke kupní smlouvě, jako nesprávná a připojil k tomu větu »nechceme užít jiného výrazu«; 2. že označil nárok Dr. Leopolda F-a za přemrštěně vysoký a přičítací se dobrým mravům, připojiv k tomu,